

Storgaard: Jeg havde jo ønsket og håbet på, at de partier, der har haft ansvaret for regeringen i de sidste 17 år, ville være blevet enige om at eftergive den efter min opfattelse urimelige dobbeltbeskatning, der er tale om her.

Vil den høje regering ikke anerkende, at der er betalt direkte skat på 600.000 kr.? Vil den høje regering ikke anerkende, at der for at betale 10.000 kr. årligt til de fiskere, der ikke deltog i fiskeriet, er taget 1.400.800 kr. af de øvrige kutterejerers indtægt? Vil den høje regering ikke anerkende, at der er taget 706.000 kr. til det danske råd i London og et beløb til fiskernes syge- og begravelseskasse? Mener den høje regering, at det kan være rigtigt, at kutterejerne måtte kvitte 1.400.000 kr., hvoraf de 800.000 kr. gik til at betale fiskeopkøberne, medens den engelske regering beholdt 600.000 kr. selv? Mener den høje regering ikke, at det er skat, når kutterejerne måtte betale 1.744.000 kr. til de kutterejere, der sejlede for den engelske flåde? Jeg håber, at disse få eksempler må være tilstrækkelige til at vise, at det er urimeligt at beskatte disse kutterejere her i Danmark.

Det er uhyre interessant nu at se den højtærede finansminister fremsætte forslag om beskatning efter kropsydelse. Det må medføre, at hele vor skattelovgivning må laves om, således at der ved skatteberegningen må vurderes, hvor meget arbejde skatteyderen selv har udført. Hvis han så har gået og drysset herhjemme og ingenting bestilt, skal han beskattes hårdere. Det vil med andre ord sige, at det er den højtærede finansministers mening, at alle grosserer, storkøbmænd og håndværksmestre, der ikke selv deltager i arbejdet, skal beskattes langt hårdere. Det ville være meget interessant at se et lovforslag herom; så måtte i hvert fald alle kuponklippere beskattes dobbelt, for de laver jo ikke noget. Jeg kunne forstå, hvis det var den højtærede socialminister, der havde stillet forslag om, at man skulle tage hensyn til, om der var tale om fattige eller rige; dér er vi nemlig ved sagens kerne.

Men vor skattelovgivning siger gudskelov ikke noget om, at man ved beregning af skatten skal gøre, som man ved dette århundredes begyndelse gjorde mange steder,

nemlig, om jeg så må sige, veje skatteyderen i hånden og spørge hinanden: hvor meget kan vi sætte ham til i skat? Den høje regering er altså efter min mening i himmelråbende grad i strid med retfærdigheden.

Må jeg for at anskueliggøre uretfærdigheden omtale et indlæg i dagbladet Vestkysten af en fiskeskipper, der fik en kutter bygget i 1938. Han var selv skipper om bord indtil 1942, da han var så uheldig at få iskias og blev tvunget til på grund af sygdom at hoppe i land et par gange, medens skibet sejlede med en anden skipper. Skæbnen ramte den imidlertid i Nordsøen, da den og flere andre kuttere blev opbragt af engelske destroyere. Den blev ombygget til patruljefartøj og fik til opgave at sejle engelske tropper rundt til forterne. I 1946 fik han kutteren tilbage, men der gik adskillige måneder, før skibet var i en sådan stand, at det kunne bruges til fiskeri. Det viste sig hurtigt, at maskinen var helt ødelagt efter tønnen i den engelske marine. Kutteren blev slæbt hjem fra hveranden rejse. Alt i alt gav den intet udbytte i 1½ år. I 1948 bekostede han 47.400 kr. på at få den gjort i stand. Det var nøjagtigt, hvad han havde modtaget fra England. Han fik af skattemyndighederne at vide, at disse penge var fradragsberettigede. Ja, det manglede da bare!

Må jeg med den højtærede formands tilfaldelse citere slutningen af den pågældende fiskeskipperes indlæg i Vestkysten. Der står:

„Selv var jeg så heldig under besættelsen, at en bekendt af mig var i gang med at bygge et nyt skib. Jeg fik en halvpart i dette skib og blev skipper. Vi gjorde det godt i de fire år med den nye kutter, hvorefter den blev solgt til russerne. Det behøver jeg dog hverken at takke regering eller stat for. Men takket være den nye kutter kunne jeg tjene sådan, at jeg har kunnet betale staten, hvad den har forlangt, og selv om jeg er 72, har jeg stadig part i et skib og skal også nok få betalt kommunen dens part.

Men det harmer mig, at fiskeriministeren tilsyneladende betragter os, der ikke var i England, som en slags sofaskippere — eller andenklassens skippere. Det er lige så uretfærdigt, som dobbeltbeskatningen er, som vi blev lovet fritagelse for.